

felszállásokat végzett. Legutóbb Bielvucic kollégája 100 lóerős versenygépét kérte kölcsön és ezzel indult végzetes útjára. A lezuhanásról többféle verzió kering. Az egyik szerint 50 méter magasságban a monoplán jobb szárnya hirtelen eltört, mire a készülék kődarab módjára a földre esett. Bielvucic szerint a gépet egy szélroham billentette fel, amelyet a pilóta már nem bírt kivédeni; a gép orra bukott és oly erősen ütődött a földnek, hogy darabokra zúzódott.

Midőn a közelben levők a baleset helyére siettek, Frey még lélegzett, később azonban elvesztette eszméletét és anélkül, hogy visszanyerte volna, a helyőrségi kórházban meghalt. Frey a legkiválóbb francia pilóták közül való volt. Az 1911-iki páris—római versenyben harmadik lett Beaumont és Garros mögött és a verseny után repülőgépen Turinba akart eljutni, de egy erdő fölött viharba jutott és lezuhant. Napok múltán egy pásztor találta meg eszméletlenül egy fa tövében. Hónapokig tartott, míg a ronciaglionei kórházban meggyógyult. Nyomban utána megnyerte a bologna — rimini — pádua — velencei versenyt, majd a tavaszi bécsi meetingen az aspern — bécsujhely — asperni turautat, ahol nem egészen egy óra alatt 100 kilométert téve meg, 18.000 koronát szerzett. Franciaország a Gordon-Bennett versenyre, amely ez évben Chicagóban folyt le, Védrines és Prévost mellett Freyt küldte ki harmadik reprezentálójának André Frey mindössze 26 éves volt és nemrégiben nősült. Fialtal felesége tanuja volt a halálos zuhanásnak.

Esti levél.

— *A nők lakása.* —

Tisztelni kell a kenyérkereső nőt. De egyszersmind sajnálni is lehet.

A világon mindent lehet modernizálni, csak az ős természetet nem. Átgyurhatják férfiak és nők gondolkozását és egész érzelmi világát, de a természet azt mondja: „Hazugság mindez; a nő szerelemre, családalapításra, gyermeknevelésre született; amíg a falanszterrendszer tudósai ki nem találják, hogyan lehet lombikban teremteni embert, addig az egészséges felfogás azt tartja, hogy ha a nőt kiveszik a családból, ahol hivatása a szerelem és a gyermek, és beledobják a kenyérkereső férfiak tülekedésébe, akkor eltérítik a hivatásától.

Persze mi, pesti éhes farkasok (Molnár Ferenc darabja után ebből „röpszó“. szálló ige lesz) bizonyos tekintetben szeretjük a kenyérkereső nőt, különösen a színésznőt, hivatalnoknőt, mert azt hisszük, hogy könnyebben udvarolhatunk nekik. De azért a dolgozó nőnek és csak eszköz a kenyérkereset arra, hogy megszerezze a természetes hivatásához, a házassághoz jutásnak lehetőségét.

Gazdag leánynak könnyű elérni ezt a természetes hivatást, de a szegény lánynak kálvária-ut az, amelyen hozzájut, hogy egy másik szegény embertársával együtt részletfizetésre összeszerezhesse a családi otthon rozoga butorait. Ha Jézus Krisztus is elbukott többször ezen az uton, ne csodálkozzunk rajta, ha ezen a kálvária-uton elbukik néha az élet keresztjének terhe alatt a kenyérkereső nő is.

A legkevesebb tehát, amit mi, éhes férfiak megtehetünk, az, hogy védelmezzük önmagunk ellen a nőt. Különösen a kenyérkereső nőt, akik az egész társadalom lovagias védelmére szorultak.

Ennek a társadalmi növédelemnek az a része aktuális most, mely a családtalan kenyérkereső nőknek tisztességes lakást, biztos otthont akar nyújtani. A budapesti hivatalnoknők és tanítónők értesítenek, hogy mozgalmat akarnak indítani a kenyérkereső nők számára létesítendő otthonok érdekében s hivatkoznak Berlin példájára, ahol nemrég alakult meg egy egyesület, melynek célja — *nő-lakások* berendezése.

Budapest munkás intelligenciájának nagyrésze csak „szobaur.“ A lakásdrágaság a garçon embereket megakadályozza abban, hogy egész lakást berendezzenek, a családokat pedig

arra kényszeríti, hogy hónapos szobákat adjanak ki. A nagyvárosok e civilizált nyomorában legborzalmasabb helyzete van a garçon életet folytató kenyérkereső nőnek, aki szintén butorozott hónapos szobában kénytelen magát meghúzni.

Szobaurat mindenütt szívesen fogadnak, mert sok családnak mellékcéljai is vannak. Sok anya völegényt próbál fogni lánya számára a szobaúrban. De annálkevésbé szívesen látják hónapos szobákban a tisztességes nőt. Hivatalnoknők és tanítónők keservesen panaszkodnak, hogy mennyit kell szenvedniök egy-egy lakásadó nőtől.

A legtöbb helyen magános nőnek nem is adják ki a hónapos szobát. De még rosszabb és fővárosunk erkölcsi életére még jellemzőbb az, hogy igen sok helyen a hónapos szobát nőknek kétszeres és háromszoros áron adják bérbe. azal a nem leplezett célzattal, hogy a szegény nőt tisztességtelen mellékkeresetre kényszerítsék.

Teljesen jogosult tehát a kenyérkereső nők mozgalma és a főváros hatóságának is kötelessége volna, hogy nőlakásokról gondoskodjék.

Dr *Wildner* Ödön szép szociális politikai programot csinált a főváros számára, mely kiegészíti a *Déry* Ferenc gazdag kulturális programját. S ha *Bárczy* István még soká polgármester lesz, talán meg is valósul ez a kettős program. Állítólag *Wildner* fölvette programjába a nő-lakások kérdését, de valószínű, hogy csak a munkásnőkről szól ez a program, mert minden hivatalos akció csak a testi munkásokra terjed ki. Pedig a szellemi munkások proletariátusa sokkal borzalmasabb. S ezért szükségesnek tartanám, hogy a kulturális osztály vezetője, *Déry* Ferenc, is közreműködjék e kérdés megoldásánál a főváros szociálpolitikai osztályával, hogy elsősorban az intelligens kenyérkereső nőkről gondoskodnának. Aminthogy a Népszállóra is nagyobb szükségük van a hivatalnokoknak és diákoknak, mint magának a népnek.

S még arra kellene vigyázni, hogy az ilyen szociális intézményeknél, midőn az uri szegényeken akarnak segíteni, — kerüljék a lealázó címekeket. Ha a kenyérkereső nők otthonát megcsinálják, ennek ne adjanak olyan jelleget és címet, mintha szegények háza volna. Hogy ne kelljen restelkednie a lakójának, mikor hazamegy. Az uri szegények nyomorát növeli ugyanis még az is, hogy a mi társadalmunkban — a szegénységet szégyelni kell.

Zsolt.

Napi hírek.

— (Előléptetések a postán.) A király *Demény* Károly és henyei dr *Hennyei* Vilmos posta- és távirdafőigazgatói címmel felruházott posta- és távirdaigazgatókat az V. fizetési osztályba posta- és távirdafőigazgatókká, kishindi *Hindy* István és japprai *Spissich* János posta- és távirdaigazgatói címmel felruházott posta- és távirdafőtanácsosokat a VI. fizetési osztályba posta- és távirdaigazgatókká, *Tamás* László, *Buhl* Emil, *Filipovics* József, *Nyári* Pál, *Brunner* Olivér, *Mészáros* Károly, *Demkó* Jenő, dr *Alfay* Zoltán, *Feledi* József, *Szabó* Dénes, *Laszy* Győző, *Duroñelly* Alajos, esernafalvai *Kozmutza* Kornél, dr *Relle* Iván, *Kelényi* Géza és *Battenberg* Lajos posta- és távirdatanácsosokat a VI. fizetési osztályba posta- és távirdafőtanácsosokká és csejthei *Ratkovszky* Gyula posta- és távirda műszaki tanácsost szintén a VI. fizetési osztályba posta- és távirda műszaki főtanácsossá nevezte ki, *Józsa* Lajos posta- és távirda főfelügyelőnek a posta- és távirdaigazgatói címet, *Glauber* Vince posta- és távirdatanácsosnak a posta- és távirdafőtanácsosi címet, *Ujfalussy* Géza posta- és távirdatanácsosnak pedig a posta- és távirdafőtanácsosi címet és jellegét adományozta díjmentesen.

— (A török menekült tragédiája.) A Lőcsére internált török tisztek egyikét hazájának balsorsa buskomorrá tette. Örülési roham vett rajta erőt, miért is Budapestre szállították az elmegyógyintézetbe.